

Elk jaar rond 4 januari haal ik pas weer een beetje opgelucht adem na een aanzwellende golf van oorverdovende, venster-in-sponningen-doen-rammelende en steeds heftiger op de zenuwen werkende knallen. Ontploffingen eigenlijk. Bómmen. Half november begint het al. Men test alvast even of het internet de juiste illegale producten heeft geleverd. Na Kerst barst het volledig los en wordt het niet meer stil totdat de liefhebbers hun explosieve voorraad volledig hebben opgeblazen.

Een gezellige Nederlandse traditie? In mijn ogen (en oren) bestaat die traditie uit sterretjes, een duizendklapper en -doe eens gek- een pot Bengaals vuur. Voor die ene avond in het jaar is daar nog wel mee te leven.

Het wordt steeds meer en steeds erger en zwaarder. Het rotje wordt een strijker, de strijker wordt een lawinepijl, politiemensen worden bekogeld met Cobra's. De EOD moest er zelfs aan te pas komen om die dingen onschadelijk te maken.

Jaarlijks bijna 500 slachtoffers, waarvan twee derde omstanders. De helft van de ongelukken gebeurt met legaal vuurwerk. Op Oudejaarsdag vraag ik mijn collega's of ze een appje sturen als ze 's middags om vijf uur naar huis gaan. Omdat ik me zorgen maak om hun veiligheid. Omdat kennelijk niemand zich wenst te houden aan die vervelende regels waarbij je op 31 december pas ná 18 uur vuurwerk mag afsteken. Of aan bekrompen fatsoensnormen waarbij je geen vuurwerk naar voorbijfietsende mensen gaat gooien.

Rond ons dierenasiel is een vuurwerkvrije zone ingesteld, precies ter grootte van het asielterrein. Nou steken we sinds, tja, sinds altijd eigenlijk, geen vuurwerk af op ons terrein. Vijftig meter van onze vuurwerkvrije zone verwijderd echter werd volop vuurwerk verkocht. De laatste twee jaar niet, maar dat heeft geen enkel verschil gemaakt voor de wekenlang durende overlast voor ons dierenasiel en de wijkbewoners. Gelukkig liggen onze dierverblijven iets verder van de weg/vuurwerkwinkel verwijderd en hebben we dikke betonnen muren.

De cijfers variëren naar gelang welk onderzoek je wilt geloven, maar ergens tussen de 14 en 30 procent van de Nederlanders steekt vuurwerk af. Verbazend dan dat ik mij -als ingezetene van die rechtsstaat en inwoner van een democratisch land- moet schikken naar een minderheid die deze traditie van, pak 'm beet, 50 jaar oud in ere wil houden. Een traditie die best een alternatief kan vinden in de vorm van een centrale vuurwerkshow. En ja, daar wil ik dan ook best een euro aan bijdragen.

Men verwacht misschien van een asielbeheerder dat ik een gloeiend betoog ga afsteken (misschien een ietwat ongelukkige woordkeuze) over de nadelige invloed van vuurwerk op dieren. Over honden die in paniek wegrekken en aangereden worden. Over katten die in blinde angst hun huis niet meer kunnen terugvinden. Over wilde vogels die op 31 december om middernacht zo massaal opvliegen dat het zichtbaar is op radarbeelden. Over akelige mensen die vuurwerk op dieren binden. Maar nee. Iedereen met een beetje verstand weet dat toch? Daar hoeft je niet eens een dierenliefhebber voor te zijn. Sommige van die doodsbanige dieren komen noodgedwongen elk jaar in ons pension logeren. Er staan nu al weer reserveringen voor volgend jaar. Zou het niet geweldig zijn als die dieren gewoon ontspannen thuis kunnen blijven met Oud en Nieuw? We hebben er de dip in inkomsten graag voor over.

Uiteindelijk gaat het mij vooral om mensen. 100% veilig, 100% van de tijd zal je het nooit kunnen maken, leven blijft nou eenmaal risico nemen. Maar als op den duur, na een onvermijdelijke gewenningsperiode, het gewoon is geworden om géén vuurwerk af te steken en mijn collega's op Oudejaarsavond veilig naar huis durven fietsen, iedereen zonder verminkingen het nieuwe jaar kan begroeten, duizenden dieren stressvrij kunnen leven tussen half november en begin januari, er géén tonnen chemisch afval in het milieu terecht komen voor een 'feestje' en de hele stad niet blauw staat van de kruitdampen waardoor sommige mensen stikbenauwd worden, dan pas zullen De Feestdagen voor mij écht feestelijk zijn.